

A TANÁR IS EMBER, DE NEM AZ A DOLGA : GÓLIÁT

A mi maturandusunkat Dávidnak hívták, aki Góliát volt. Termetre és agyra is. Termetre 2 méter, agyra az országos földrajz-verseny győztese, emellett hatalmas dumaláda: „Állj előlem, dől belőlem!” Az utolsó évben ismertem csak meg. (Tíz évig voltam berepülő pilóta, vagyis az összes, elárvult végzős osztályt én kaptam meg magyarból. Az egyiket érettségi előtt februárban, egyéves elmaradással. Mondtam is az igazgatónak: „A következőt májusban kérem, hogy valami kaland is legyen az életemben.” Megkaptam. Úgy kellett érettségiztetnem őket, hogy nem tartottam az osztályban egyetlen órát sem.) Dávidot egy évig tanítottam, ha éppen bent volt két földtani bolyongás között. Ilyenkor a legérdeklődőbb maszkját öltötte fel, azt, amelyiken a legkönnyebben lát át osztálytárs és tanár, csak a tanár nem árulhatja el. És jött az érettségi. Dávidunk Radnótit húzta, szépen, intelligensen értelmezte az Erőltetett menetet, mikor is bekattant neki valami:

” Jaj, erről jut eszembe, Örkénynek van egy egypercese, mi is a címe...”. „In memoriam Dr. K.H.G.” – mondom. Dávid dicséretet sugárzó tekintettel néz át az asztal másik oldaláról: „Á, hát a tanár is olvasta?” Elnök borul a röhögéstől, én nem ütöm le a magaslabdát.

Két év múlva együtt látogatjuk meg kedvenc földrajz tanárát, nekem kedvenc kollégámat. János leírhatatlan nyugalommal tudta hallgatni az érettségizők felfedezéseit. Egy kőzetfelismerésnél, miután a maturandus hatalmas bakot lőtt a „bauxit” -tal, János azt mondta: „Na, nyalogasd még egy kicsit.” Útközben, a HÉV-en, Dáviddal szinte csak róla beszélgetünk, mindketten sejtetjük, már a nekrológot mondjuk egy nagyember fölött, akitől mindketten sokat tanultunk. Góliát volt Dávid eszével.

